

LUKÁCS Flóra

Kilencszer tizenöt

Összegyűjtött, telefonnal felvett
csendekre akartam aludni,
idegenek csendjeire.
Akkoriban hiányokból alakultam.
Kerestem mi az, ami úgy nincs,
hogy attól lesz, ha látom.

Naplószerű képeslapokat
adtam fel félig
megcímezve, megíratlanul.
A képek rajtuk semmit se jelentettek.
Akvarellek voltak.
Úgy tartottak valahova,
ahogy a festék folyt rajtuk.

Egyetlen kép.
Amit négy és fél hónapja néztem,
amiről csak hallgatni lehetett,
elhallgatni a csendjét,
szétbeszélni, szétszívni, szétinni.
Megtelt vele a csend.

8 jüan

Novemberben a szívem tintahalnak képzeltem.
Egy ázsiai férfi vágja ketté az utcán,
irdalja be, dobja fel a forró rácsra,
süsse meg.
Vigye akinek kell, nyolc jüanért,
Nyársra húzva, papír dobozban.